هر که با دوستی از دوستان من دشمنی ورزد با او اعلام جنگ کرده‌ام؛ و بنده‌ام با چیزی به من نزدیک نشده که برای من محبوب‌تر از آنچه بر او فرض کرده‌ام باشد

از ابوهریره ـ رضی الله عنه ـ روایت است که گفت: رسول الله ـ صلی الله علیه وسلم ـ فرمود: «إِنَّ اللَّهَ قَالَ: مَنْ عَادَى لِي وَلِيًّا فَقَدْ آذَنْتُهُ بِالحَرْبِ، وَمَا تَقَرَّبَ إِلَيَّ عَبْدِي بِشَيْءٍ أَحَبَّ إِلَيَّ مِمَّا افْتَرَضْتُ عَلَيْهِ، وَمَا يَزَالُ عَبْدِي يَتَقَرَّبُ إِلَيَّ بِالنَّوَافِلِ حَتَّى أُحِبَّهُ، فَإِذَا أَحْبَبْتُهُ: كُنْتُ سَمْعَهُ الَّذِي يَسْمَعُ بِهِ، وَبَصَرَهُ الَّذِي يُبْصِرُ بِهِ، وَيَدَهُ الَّتِي يَبْطِشُ بِهَا، وَرِجْلَهُ الَّتِي يَمْشِي بِهَا، وَإِنْ سَأَلَنِي لَأُعْطِيَنَّهُ، وَلَئِنِ اسْتَعَاذَنِي لَأُعِيذَنَّهُ، وَمَا تَرَدَّدْتُ عَنْ شَيْءٍ أَنَا فَاعِلُهُ تَرَدُّدِي عَنْ نَفْسِ المُؤْمِنِ، يَكْرَهُ المَوْتَ وَأَنَا أَكْرَهُ مَسَاءَتَهُ»: «الله تعالی می‌فرماید: هر که با دوستی از دوستان من دشمنی ورزد با او اعلام جنگ کرده‌ام؛ و بنده‌ام با چیزی به من نزدیک نشده که برای من محبوب‌تر از آنچه بر او فرض کرده‌ام باشد؛ و بنده‌ام همواره با نوافل به من تقرب می‌جوید تا آنکه دوستش بدارم، پس چون دوستش داشتم من گوش او می‌شوم که با آن می‌شنود و چشم او می‌شوم که با آن می‌بیند و دست او می‌شوم که با آن می‌گیرد و پای او می‌شوم که با آن راه می‌رود و اگر از من بخواهد قطعا به او عطا خواهم کرد و اگر از من پناه بخواهد او را پناه خواهم داد و در کاری که انجامش می‌دهم به اندازۀ گرفتن جان مؤمن تَرَدُّد نکرده‌ام، او مرگ را نمی‌پسندد و من هم آزار او را نمی‌پسندم».

[صحیح است] [به روایت بخاری]

پیامبر ـ صلی الله علیه وسلم ـ در حدیث قدسی خبر داده است که الله عزوجل می‌فرماید: هرکه دوستی از دوستان مرا آزار دهد و او را خشمگین سازد یا از او کینه به دل گیرد، من با او اعلام دشمنی کرده‌ام. ولی یعنی: مؤمن متقی؛ و بهره‌مندی بنده از ولایت الهی به اندازه‌ی ایمان و تقوای اوست. و مسلمان با چیزی به پروردگارش نزدیک نشده که نزد پروردگار محبوب‌تر از فرایض و ترک حرام‌ها باشد. و بنده همچنان با نوافل به همراه فرایض به پروردگارش نزدیکی می‌جوید تا آنکه محبت الله را کسب کند. و چون الله او را دوست بدارد، او را در این چهار عضوش توفیق کار درست می‌دهد: او را در شنوایی‌اش توفیق می‌دهد، پس جز آنچه الله دوست دارد نمی‌شنود. و او را در بینایی‌اش توفیق می‌دهد، پس جز به آنچه الله دوست دارد و رضایت او در آن است، نظر نمی‌کند. و دستان او را توفیق می‌دهد پس با دستانش جز آنچه باعث خشنودی الله است، انجام نمی‌دهد. و به پاهایش توفیق می‌دهد، بنابراین نمی‌رود مگر به سمت آنچه الله می‌پسندد و تلاش نمی‌کند مگر در راه خیر. با این همه، اگر از الله چیزی بخواهد، آنچه خواسته را به او عطا می‌کند، بنابراین مستجاب الدعوه می‌شود؛ و اگر به الله پناه ببرد او را پناه می‌دهد و از آنچه می‌ترسد، در امان می‌دارد. سپس الله تعالی می‌فرماید: در چیزی تردد نکردم مگر در گرفتن جان مؤمن و این از روی رحمت به اوست؛ زیرا مؤمن مرگ را دوست ندارد چراکه دردناک است و الله درد مؤمن را نمی‌پسندد.

http://www.sunnah.global/hadeeth/fa/show/6337